

Миронівський КРАЙ

Вівторок, 9 лютого 1999 року

№11 (8022)

Ціна договірна

СОЦІАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИРІШУВАТИ СПІЛЬНО

В міській та сільських радах відбулися засідання виконкомів, в роботі яких взяли участь голова райдержадміністрації, районної ради, заступники голови РДА, завідувачі відділами адміністрації та ради. 1999 рік лише почався. А тому до порядку денних в основному були включені питання затвердження планів роботи, проект бюджету на наступний рік, стан збереження колективної та громадської власності тощо. Зокрема, значна увага приділялася вирішенню соціальних питань.

Слід відзначити належний рівень проведення засідань виконкомів у міській раді, Карапишах, Владиславці, Яхнях, Юхнях, Вікторівці, Олександрівці, Козині, Княвчії, Потоші, Польовому, Ємчисі. Характерною особливістю засідань виконкомів цього разу

було те, що в їх роботі, як правило, брали участь керівники місцевих господарств, виробничих підрозділів.

Хотілося б більш детально зупинитися на тому, як проходило засідання виконкому в Карапишах. Поряд з традиційними питаннями, тут було винесено питання надання допомоги дітям-сиротам та дітям, що перебувають під опікою і піклуванням. В роботі засідання взяла участь і виступила голова правління АТ "Карапиш" В.П. Даниленко. Були запрошені також всі керівники виробничих підрозділів, члени ради ветеранів. Приємно було чути, з якою відповідалістю тут ставляться до долі найменш захищеної категорії своїх односельців. Для надання допомоги закріпили конкретний виробничий підрозділ за

кожною дитиною: аби їй було тепло, було що їсти та в що одягтися. Було піднято питання щодо піклування про Героя Соціалістичної Праці Н.С. Кривошею, яка через хворобу нині перебуває в центральній районній лікарні. Голова ради ветеранів О.З. Гура відзначив, що Надія Самсонівна багато зробила для села і господарства, і своєю працею та громадською діяльністю заслужила, щоб їй була виявлена належна увага і надана дідова допомога у тяжку годину.

В ході засідання виконкому підкреслювалося, що успішно вирішувати складні соціальні проблеми на селі за наявних умов можна лише спільними зусиллями органів виконавчої влади, господарських керівників та громадських об'єднань. Відрадно, що саме такий підхід і відповідальне розуміння покладено в основу роботи не лише в Карапишах, а й в ряді інших населених пунктів району.

Н. ЧЕРЕДНІЧЕНКО,
заступник голови райдержадміністрації.

ВШАНУВАЛИ ВОЇНІВ- ВИЗВОЛИТЕЛІВ І ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ

Урочистості, присвячені 55-й річниці визволення Карапишів від німецько-фашистських загарбників та 10-річчю введення радянських військ з Афганістану, відбулися в минулому п'ятницю в сільському Будинку культури. Тут зібрався учасників бойових дій, інвалідів війни, вдови, воїни-інтернаціоналісти, жителі села.

Літературно-художньою композицією учні місцевої школи розкрили присутнім героїчні сторінки визволення рідного краю від ненависного ворога. Від учасників зборів воїни-інтернаціоналісти поклали квіти до пам'ятника полеглим у роки Великої Вітчизняної війни.

Сердечно привітала з святом ветеранів, односельчан і гостей голова правління АТ "Карапиш" В.П. Даниленко. А потім слово було надане жите-

лю міста Фастів, учаснику визволення Карапишів підполковнику у відставці Б.О. Жигайлу. Він вручив керівництву господарства Почесну грамоту Фастівської ветеранської організації за велику благодійну роботу серед ветеранів війни і вдов. А також передав для місцевого історико-краєзнавчого музею альбом з фотографіями своїх бойових побратимів і матеріалами, які розповідають про пам'ятні події 1944 року.

Сільський голова В.І. Журба, вітаючи всіх присутніх із святом, повідомив, що на сесії сільської ради, яка відбулася напередодні, учасників визволення Карапишів Б.О. Жигайла та жителя м. Кутаїсі І.Т. Арсеніда прийнято в почесні громадяни села.

В Карапишах нині проживає шість учасників

афганської війни та два воїни-інтернаціоналісти, які брали участь в чехословацьких подіях. Кожному з них Герой Радянського Союзу В. Д. Калішук вручив пам'ятні медалі. Він тепло привітав їх і всіх своїх земляків з нагоди 55-ї річниці визволення Карапишів та 10-річчя введення радянських військ з Афганістану. Пам'ятні медалі було вручено також окремим ветеранам-активістам. Грамотою за успішну роботу по військово-патріотичному вихованню відзначено колектив середньої школи.

А завершив свято чудовий концерт у виконанні ансамблю пісні і танцю Прикордонних військ України.

О. БОБОКАЛ,
секретар Карапишівської сільської ради.

Райвідділ статистики повідомляє

ІНДЕКС ІНФЛЯЦІЇ

Величина індексу інфляції у 1998 році до 1997-го становила 120 відсотків. А у грудні минулого року індекс інфляції був 103,3 відсотка, у листопаді — 103, а у жовтні — 106,2. Вартість набору з 22 найважливіших продуктів харчування за даними одностороннього обстеження на одну особу в місяць становила: у січні минулого року в роздрібних цінах — 64,37 грн., в ринкових — 65,81. У грудні вже в роздрібних цінах — 75,90, а в ринкових — 73,12 грн. У процентному порів'янні до позаминулого року це складало: у січні в роздрібних цінах — 115,2%, в ринкових — 111,4. У грудні вже в роздрібних — 120,1% та в ринкових — 111 відсотків.

А тепер, шановні читачі, проаналізуйте ці цифри і співставте їх з ростом своєї зарплатної плати. Висновки самі собою напрашуються.

Т. ЗАРІЦЬКА,
підприємця районного відділу статистики.

Сесія районної ради

Відповідно до частини 9 статті 46 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" та пункту 3 ст. 10 регламенту роботи Миронівської районної ради:

1. Складати шосту сесію районної ради двадцять третього скликання 19 лютого о 10-00 годині в залі засідань райдержадміністрації.

2. На розгляд сесії районної ради внести питання: Про підсумки соціально-економічного і культурного розвитку за 1998 рік та програму соціально-економічного і культурного розвитку району на 1999 рік.

Звіт про виконання районного бюджету Миронівського району за 1998 рік.

Про районний бюджет Миронівського району на 1999 рік.

Про план роботи районної ради на I півріччя 1999 року.

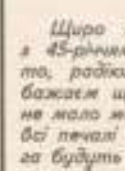
Різне.

3 дні народження!

Щиро, від усього серця вітаємо дорогого нашого бабусю Віктора Вановича з Юхнів з 18-річчям! Бажаємо тобі і праці, і добра, ба жінки твоєї — це чудако пара. Незай зореподом сладе твоє щастя, не знай щоб в житті ти журби і напасті. Хай тебе здоров'я не мине, доброта людська не полиша, щоб ціла завжди у ріднім краї щастям долинька твоя жила.

Мама, тато, брат Коля, хрещений Тарас, дядько Коля, тьотя Тина, тьотя Оля, сестра Наташа.

Щиро вітаємо Мушкетера Петра Григорійовича з 45-річчям! Ваші коханий — не тільки Ваше сімейство, родичів з Вами рідні й друзі теж. І ми бажаємо щастя Вам багатого, щоб у душі було не мало жем. Що задумали Ви — хай збудеться, всі печалі нехай забудуться, хай любов і настане будинок до старості, ми ж бажаємо Вам тільки радості. Хай салаті співають новісні, незай збувають запахи праці. Хай буде сміх, і радість, і пісні, і друзі поруч — віри, нехай!

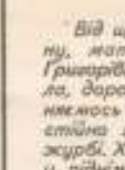
Сім'я Василенко, Лавренко, Гетьманко.

Дорогу дружину і матусю Руденку Наталю Михайлівну з Зеленим щиро вітаємо з 35-річчям! Від усього серця хочемо Вам додати і шасливого, щастям-радістю обдарити, далі світла, незрадливої і нев'яжучою любові цвіт. Твоєю любов'ю зігріти, ми дивом далі щасливий, щастя ти — едина на світі — привітати, ласкаво, працювати.

Хай буде радість у наших домів, жоду без ступки і біди. Не знай довіку болі й втрати, радий життю і нам завжди.

Чоловік, доньки Іра і Світла.

Від щирого серця вітаємо дорогого дружину, матусю, бабусю Самохадську Надію Григорівну з Владиславці з 70-річчям! Ми, дорога, єдина наша! Ми низенько вклонимося тобі в цей день, дивимся, що ти поспішила з нами щиро, любовно, у рідному й журбі. Хай для тебе у цей світлий день у ріднім домі щастя не згасає і в літній чудоранок сонечко вітає, а життя хай дарує і раки, і силу, щоб було ти завжди здорово й шасливо! Живи, наша любов, ще додай на світі і будемо всі ми любов'ю зігріти. Хай радістю і сміхом повниться наш дім, хай злагода і щастя завжди будуть в нім.

Чоловік, сини, невістки, онуки Софія, Роман, Оксана, Альона та всі рідні!

ЕКОНОМІКА І ВИРОБНИЦТВО

БУКРИНСЬКА ЗОНА ВІДРОДЖУЄТЬСЯ

Вже третій рік пішов відтоді, як було створене аграрно-екологічне об'єднання "Трахтемирів". Про співпрацю домовилися суцільні — радощі "Тригорівський" Черкаської області і наше господарство. Було залучено також інвестиційні кошти "Укргазбанку".

Перспективи накреслювалися широкі. Правда, справа не так швидко рушується з місця, як би хотілося. Проблем вистачає. І все ж робота робиться. Інвестори освоюють на-

ші лісові угіддя, де планують створити мисливське господарство на європейському рівні. Тут вже готуються будівельні майданчики під спорудження мисливських будиночків, закладів харчування, інших необхідних об'єктів. У діє завезено сурців. Найближчим часом тут поселять оленів, ланей та муфлонів.

Для аграрно-екологічного об'єднання згода буде очевидною, коли пропонуватимуть мисливські угіддя для полювання замож-

ним людям, можливо й інтернаціям.

Ми ж маємо її, тобто вигоду, вже сьогодні. За експлуатацію нашого лісу об'єднання допомагає мисливцями, паливом та і грошима. За період співпраці, якщо врахувати добування і паливо, одержали близько півмільйона гривень. Сподіваємося, що з початком весняно-польових робіт також будемо забезпечені паливом в достатній кількості. А, крім цього, ще й інвестиціями для початку будівництва в селі переробних цехів, млина, пекарні.

Так що, якщо дехто думає, що в нас тут околиця, глушина, то дуже помиляється. Гадаю, міне рік-два і про об'єднання "Трахтемирів" ще почувуть і за досвідом прийдуть.

О. ЛОБОДА,
голова КСП ім. Ватутіна.

Увага: прямий
телефонний зв'язок
і прийом громадян

У п'ятницю, 12 лютого д.р., з 14-ї до 19-ї години в кабінеті начальника Миронівського райвідділу міліції проводитиме прийом громадян району заступник начальника Головного управління по Київській області, полковник міліції Микола Іва-

нович РОМАНЕНКО.
В цей час, тобто з 14-ї до 19-ї години, всі бажаючі жителі району можуть також телефонувати Миколі Івановичу за номерами 5-31-04 та 5-13-42.
Чекаємо на особисту зустріч та ваші телефонні дзвінки, друзі!

**НА НЬОГО
МОЖНА
ПОКЛАСТИСЯ**

27 років незмінно працює водієм у пустотівській комуні КСП ім. Франка Дмитро Кирилович Чернявський. І за це час він змінив лише два автомобілі. Що вже вже бережить техніку чоловік — кожен може позавидувати. Його винахідливість в будь-який час на ходу. Та й сам водій надійний в роботі.

— На Кириловича завжди можна покластися, ніколи не підведе, — говорять ті, хто працює з ним.

Дмитро Кирилович вже пенсіонер — але продовжує працювати. Не така він людина, щоб сидіти без діла. Ще в 15-річному віці почав свою трудову діяльність і доводилося працювати разом з батьком на тракторі, був причіплювачем. Так що до роботи звичаний з дитинства. Сумлінний трудивник, хорошиї сім'янин і добродійний господар — таким його знають в селі і цінують люди.

М. ЯЦЕНКО,
сільський голова.

**ГОЛОВНЕ —
ЗАЦІКАВИТИ
ЛЮДЕЙ**

В минулому наші власники корів продавали понад сто тонн лишків молока щодня. Підсумки 1998 року значно скромніші — лише 32 тонн. Тож приємно, що бажаних адвалорів молока останнім часом побиляло. Завдяки тому, що піднялась ціна — і літр його тепер коштує 40 копійок. Тим більше, що затримки з виплатою грошей майже немає. Завод забезпечив нас бідоном, у визначений час в село приїжджає молокозавод.

А серед тих, хто найбільше дає молока торік, гелятинисти радгоспу-техникуму Віра Михайлівна Каленко. На її рахунок 1400 кілограмів зданого молока. Хотілося б відзначити також активного здавача лишків молока Миколу Семеновича Чистякова, який до того ж ще й забезпечує їх збір по селу своєю власною конячкою.

П. П'ЯНИЙ,
сільський голова.
с. Маслівка.

**БАР "ЗУСТРІЧ"
ЗАПРОШУЄ**

Перон на залізничному вокзалі безперечно одне з найбільш живих місць в нашому місті. Багато людей зустрічається саме тут. Просто чекають електропотягу чи очікують на гостей або друзів і, мабуть, не зайвим у цей час буде випити чашку кави, поласувати морозивом тощо. Саме це ми й мали на увазі, провівши власними силами реконструкцію колишнього буфету "Ветерок". В реконструйованому приміщенні є чотири затинні кабінки та ще вісім посадочних місць у залі. Працює тут і невеличка кухня. А отже зможемо задовольнити колективні заявки на відзначення днів народження чи інших урочистостей. Працює бар "Зустріч" щодня — з 8-ї до 22-ї години.

А. КОВАЛЕНКО,
директор підприємства громадського харчування.

— Вікторе Дмитровичу, з чого починався ваш Афганістан?

— Восени 1983 року мене призвали в армію. Це у військоматі пообіцяли, що направлять у прикордонні війська. Відверто кажучи, я був задоволений. Тим більше, що служити, як мені сказали, я мав у Бресті. Ток посадили нашу групу у поїзд у Києві. Та опинився ми не в Бресті, а в Середній Азії, у Туркменістані. Там я прийняв присягу, піароку навчався в серхитській школі. А потім опинився у десантно-штурмовій групі.

— Важ пропонували службу в Афганістані чи самі виявили бажання?

— Мені ніхто не пропонувало, я сам рвався. По-правді сказати, хотілося відчуття, що пережили мої діди у Великій Вітчизняній війні. Спершу ми постійно базувалися на території Союзу. А при виявленні розвідкою бандитських угруповань, караванів із зброєю, доставлялись вертольотами для їх знищення.

— Пам'ятаєте своє перше бойове хрещення?

— Сталося воно біля одного з кишлаків, що знаходиться між караванними шляхами. Нам поставили завдання: перекрити каравану доступ до води. Прибули ми на місце призначення трохи із запізненням, бо попередні піднявся дуже сильний вітер "афганець". Це буря, якої несе велику кількість піску. Вертольоти із-за нього не змогли злетіти. Після приземлення в першу чергу слід було окопатися, що ми й зробили. В кишлаку на той час вже знаходилася група душманів з охороною каравану. Але воно по нас вони не відкривали. Ми залишили групу прикриття, а самі пішли в напрямку кишлака. І раптом всі забилися — почалася метушня. В повітрі стояв суцільний свист. Звідси — не можна було зрозуміти.

— Ти що, не розумієш, що тут стріляють? — крикнув мені командир групи, ударом по ногах поваливши мене на землю.

Звичайно, на навчаннях нам багато розказували, як все це відбувається. Та зовсім інша справа, як потрапила в ситуацію, коли все справжнє: і кулі, і свист. До цього командири нам пояснювали, що коли ти боїтимешся свисту кулі, то командувати не зможеш, ховатимешся сам від себе. Тим більше, що чути, як свистять ті кулі, що проходять на відстані від тебе, а свисту "своїх" кулі ніколи не почуєш. Звідси — така моя байдужість до свисту кулі у першому бойовому хрещенні.

— Вам доводилося везти, як казку, дивитися смерті у вічі, втрачати друзів. Що відчували у цей час?

— Страху не відчував. Втрата товариша, з яким ще якусь годину тому їв з одного казанка, зразу викликає душевний біль, хочеться плакати, потім це переходить у ненависть. Ти готовий стріляти в кожного, хто націлює на

тебе зброю. Отримавшись, приходиш до висновку, що цей народ ні в чому не винен, так само, як і ти. Тебе послали, вони захищаються. На війні, як на

християнській вірі.

— Як ставляться до наших солдат місцеве населення?

— При вводі радянських військ в Афганістан

**Герой Радянського Союзу
Віктор КАПШУК:**

15 лютого минає 10 років з часу виведення радянських військ з Афганістану. Серед тих, кому довелося на собі відчувати афганське пекло, був і Віктор Дмитрович КАПШУК, Герой Радянського Союзу, родом з Карапишів. З цього приводу наш кореспондент і взяв у нього інтерв'ю.

**АФГАН І ДОСІ
СНИТЬСЯ...**

війні — якщо ти ворога не вб'єш, він уб'є тебе. За півтора року того перешкоди в Афганістані загинуло п'ять моїх бойових побратимів. Серед них і Вася Хомко з Черкащини.

...Тоді ми йшли на вилучку лейтенанту Калмикову. Він дістав поранення в голову під час висадки десанту, та ще й опинився в оточенні душманів. Я з своєю першою групою — поперед, Вася, командир другої групи, — трохи позаду. Стріляємо на ходу. Коли в мене скінчилися набої, я присів, щоб перезарядити автомат. В цей час Вася на якусь мить обганяє мене і тут же падає. Куля влучила йому прямо в серце...

Ми буквально вирвали офіцера з оточення. Повертаючись назад, я знову підійшов до Васи. І тут до мене дійшло — куля, яку він прийняв на себе, призначалася мені, прямо в голову. Страшно втрачати друзів. Деякий час я перебував мало не в шоківому стані.

— Як часто ви виходили на завдання?

— На початку моєї служби в десантно-штурмовій групі ми вилітали на завдання раз у місяць. А з 1985 року — постійно базувалися на афганській території. Душмані на той час значно активізували свої дії. Вони вирішили показати чи дати зрозуміти нам, що наше втручання у їхні справи марне, що ми нічого так і не змогли допомогти цьому народу. Хоч тут важко сказати, чи це так. Ми на власні очі бачили, як наші спеціалісти будували житло для місцевих жителів. Як вчителі навчали математики дітей з бідних сімей. Бо в них так заведено, що якщо багат, то його дитина повинна навчатися, а якщо сім'я бідна, то вона мусить працювати на бая. З тим, хто порушував цей закон, жорстоко розправлялися. Ще й зараз не можу забути страшну картину, яку побачив в одному з кишлаків. Молоду місцеву вчительку, яка здобула освіту в Москві і була направлена в гірську місцевість навчати дітей, душмані розі'яли на хресті. Викололи очі, відрізували вушні. Ію звірчу наругу вони здійснили ніби за те, що вчителька продалася

наших хлопців простий люд зустрічав радо, з квітами. Як я вже говорив, на перших порах справді відбувався процес надання допомоги. Але це подобалося не всім, і, насамперед, баям. Особливе невдоволення в багатьох людей викликало те, що повсюдно почали організувати навчання для бідних дітей.

— А за що вам дали Героя?

— Мені важко відповісти. За бойові операції мене часто представляли до різних нагород — від рядової нагороди до ордену Леніна. Першою була медаль "За відзнаку в охороні державного кордону СРСР". Потім настав період, коли як операція — так і до нагороди. А Героя Радянського Союзу я одержав після виконання особливої операції, яка носила політичний характер. Суть її ось в чому...

Половина банди душманів спустилась з гір в кишлак і попросила захисту з нашого боку, тобто, вирішила здатися. Вранці наша група з п'ятнадцяти чоловік вилетіла в указаний район. Приземлилися благополучно. Зустрілись з цією групою. Під кінець переговорів питання в них до нас, ні в нас до них не було. Все нібито було в порядку. Та десь блонче до обіду з'явилася друга група душманів, яку направили для знешкодження тих, хто прийшов здаватися. Сталося так, що ми опинилися в кільці — між двома групами душманів. Під час переговорів ті, що щойно спустилися з гір, побачивши, що нас менше, запропонували нам здатися. Звісно, ми відмовились. В свою чергу, ті душмані, що були у кишлаку, заявили, що коли хоч одна куля пролетить через юшак, вони підуть на нас атакою. Отож вийшло, що нас просто продали. В цій ситуації головним завданням для мене було згрупувати бійців на одній з найближчих висот і виграти якоюсь час для цього. Поки ми з перекладачем вели переговори, мої хлопці встигли закріпитися неподалік на сопці. До речі, так, що душмані й не зорієнтувалися в той момент. Якби вони перекирили підступи до висоти, то ми б опинилися в долині, тобто, були б у ворога як на долоні.

Без особливих перешкод ми з перекладачем дістались висоти, зайняли бойові позиції. А десь о 14-й годині душмані пішли в атаку. У нас було мало боєприпасів, тому Ігор Чугай замаскувався з кулеметом в пісках так, що душмані підійшли до нього з боку і він їх розстрілював впритул. Ми з Вітею Коваленком з Харкова зайняли оборону з іншого боку. Нам вдалося успішно відбити дві атаки

коли робили дірочку в кітелі, почав трохи здогадуватися, що матиму високу нагороду. Але щоб так... Цікаво те, що перед врученням мене поселили в готелі і чомусь зразу ж змусили займатися строювою підготовкою. Раніше на службі часу для занять нею не було. Нитомість стріляти, повзали, бігали. Стройові заняття тут, у Москві, мені швидко набридли. Кажу командирю, що муштрував мене, давайте мені ско-

рише ту медаль і я поїду додому...
І ось я вже в супроводі командуючого прикордонними військами генерала армії Матросова захожду в кабінет до голови Комітету Держбезпеки. Коли почув слова про представлення мене до звання Героя Радянського Союзу, у мене підкосилися ноги...

— Як ви оцінюєте афганську війну?

— Я не хочу, щоб наші діти коли-небудь воювали. Хочу, щоб вони жили в мирі, вчилися і зростали на радість батькам. Що ж стосується моєї точки зору на війну в Афганістані, то скажу так для солдата є наказ і він повинен його виконувати. Зараз дехто каже, що нас він туди не посилав, що ми там і не потрібні були. Так. Війна нікому не потрібна, але ж ми йшли туди не воювати, ми йшли допомагати. А те, що з відомих причин нас втягнули у війну, то вже інша справа.

— Як склалася ваша подальша доля після Афганістану?

— Після демобілізації погостював місяць у Карапишах. А потім поїхав на навчання у військове училище прикордонних військ. По закінченні знову потрапив у Середню Азію. Рік був заступником командира прикордонної застави з виховної роботи. Повернувся в Київ, де командував взводом спецпідрозділу. Після його розформування служив на КПП в Борисполі. В даний час — старший офіцер відділу дисципліни управління прикордонних військ, голова спілки афганців прикордонних військ України.

— Маєте сім'ю?

— Дружина з Карапишів, працює старшим інспектором на митниці, навчається в університеті імені Т.Г. Шевченка. Маю двох дітей. Син навчається у сьомому класі, донька — першокласниця. Сам теж навчаюся — в Академії прикордонних військ України імені Богдана Хмельницького. Так що вся сім'я вчиться.

— Як часто буваєте у Карапишах?

— Мало не кожного тижня. А як же інколи? Тут народився, зростає, тут живуть мої батьки...

Вів інтерв'ю
М. ГУДЗЕНКО.

РЕЗОНАНС: читач - газета - читач

Дорога редакція!
Мене зворушила стаття "Об'єднуються діти війни". Це точно, що на цих дітей мало хто звертає увагу. А все ж таки на війні з нашої хати загинули двоє - батько і брат. А з родини - ще чотири рідні дядьки. Без батька ой як було важко жити!

Розкажу історію, яка зі мною трапилася під час війни.

Це було перед Різдом Христовим 1944 року. В нашу Владиславку зайшов німецький кінний обоз. Німці розселилися по хатах. До нас поселилось два офіцери.

На другий день німці почали цнастати по хлі-

"Об'єднуються діти війни",
24 листопада 1998 р.

**БУЛИ Б УБИЛИ
ЗА ПОРОСЯ**

вах, шукали живність. В цей час мати послала мене навести порядок біля корови і маленького поросенка. Раптом заходять два німці в повітку, побачили маленьке поросенка і промовили "Гут!". Потім вони почали шукати мішка, та не знайшли. Тож пішли з двору за мішком. Я побіг і ска-

зав матері про це. Мама зайшла в комору, взяла пляшку з дьогтем і наказала мені облисти ним поросенка. Я так і зробив. Після чого пішов гуляти до сусідки баби Олександрки.

В цей час повернулися ті німці з мішком за поросенком і побачили, що воно облисте дьогтем.

Вони накиннулися на матір і почали бити її, кричучи: "Кіндеркалут!". Німецькі офіцери, які були в хаті, наказали не зачіпати матір.

Мама в синцях прийшла до баби Олександрки і сказала мені, щоб я заховався від німців, бо вб'ють за поросенка. Баба заховала мене під піч. Через деякий час оті два німці шукали мене по під хатами, та так ні з чим і пішли. Я переховувався у баби Олександрки більше трьох днів. На четвертий день німці виїхали з села. Мені тоді йшов одинадцятий рік...

В.І.

с.Владиславка.

"Ви зібрались хрестити дитину",
26 грудня 1998 р.

**ЗАБУВАЮТЬ
НАРОДНІ ТРАДИЦІЇ**

Пише до вас пенсіонерка з П'ятирічки. Прочитала матеріал про церкву, як треба виконувати обряди хрещення. Це правильно. І ми ходили хрестити дітей у молодості. А робилося тоді не так. Приходять кума з хлібиною, а кума - з крижмом. Заходять в

хату, не сідають, стоять. Хто в хаті старший, той наливає півчарки горілки, кладе на чарку шлушчу хліба, дає кумові. Кум пригубив, і кума теж. А потім кума передає чарку матері дитини і каже: "Кума куми передавали, щоб кума добре дитину годувала". То яка кума пригубить, а

кака до дна хильне...

Потім розстеляють долі кожуха удвоє вовною наверх, кладуть на нього дитину, вже замотану до попа. Кум і кума кладуть по 2 крб. Це дитині на поминач. Потім бере баба дитину, дає кумові. А кум - куми, яка повинна везти до попа.

Прийшли до церкви, дали попови 3 чи 5 карбованців, хлібину і хусточку простеньку. Священик похрестив дитину, дав хрестика і поїхали додому.

А зараз не кожен може піти в куми. Бо нині кумівство вимагає багато грошей. А їх немає... А така велика - 35 чи 50

грн., ще й пляшку треба. Так само і на похоронах. Привезли попа і півчу. Поспівали, пообідали. І кожному треба дати 3 гривні, хустку шерстяну, а священику - до 50 гривень і теж хустку, ще дещо. У людини горе, а вони своє беруть.

Я вірую в Бога, молось, хоча до церкви не ходжу, бо слаба. Може, я грубо написала, але не можу переписати, як дорого обходяться людям теперішні обряди. А життя ж стало бідно.

Жителька с. П'ятирічки.

Прочитав статтю "Жебраки" і мені стало прикро тому, що навіть діти переймаються цією проблемою. Автор-школярка права. Жебраки - сумна вада нашого суспільства. А вина за це лежить на керівництві нашої держави.

Кожному з нас за Конституцією України повинні бути безплатна освіта, лікування, право на працю, на забезпечену старість. А де це все? За освіту треба платити, за лікування - також. А про право на працю кра-

"Жебраки", 19 січня 1999 р.

ПОПОВНЮВАТИМЕМО ІХ РЯДИ

ше не згадувати, бо на Україні мільйони безробітних. Забезпечена старість - це просто короткий анекдот.

Наше суспільство поділене на багатих і бідних. Один скаче, а 999 плаче. Тобто один живе, як жирний кіт, а інші - не можуть звести кінець з кінцями.

Зараз дуже полюбля-

ють слово "милосердя". Для мене воно означає те саме жебрацтво, бо пішло від слова "милосердя". По телебаченню показують, як той чи інший бізнесмен займається милосердям. Там нагодував якийсь десяток бідняків, якомусь інтернауту подарував телевізор і т.д. А де ж він узяв гроші на милосе-

рдя? Зрозуміло, де - обікрад тих же пенсіонерів, народ, державу. А нам дає подачки.

Моя думка, вірніше, переконання таке: поки при владі будуть "жирні коти", до тих пір жебрацтво зростатиме, а їхні ряди будемо поповнювати ми, прості люди.

О.ДЯЧЕНКО.

с. Росава.

Прочитали в газеті, як свекруха замовила вбивство невістки. І зіткнулися на тому, що вбивати можна і словом, і ставленням до людини. І пригадали...

Одного осіннього дня ми з дівчатами прийшли в сусіднє село на весілля до нашої подрутки Гулячки там до пізнього вечора. А потім зібралися їхати до свекрухи нашої молоді. Мати молоді в сльозах вивела свою доньку до автомашини. Мабуть, душа материнська все відчувала. Нам же на той час було тільки весело.

Посідали у автобус, і ось ми вже в сусідньому селі. Приїздили нас до якоїсь забур'яненої будівлі, де

"Свекруха замовила вбивство",
5 грудня 1998 р.

**ВБИТИ МОЖНА
І НЕНАВИСТЮ**

гуляли весілля молодому. Виходять свекор і свекруха зустрічати молодих. Ми до цього часу не можемо забути страшних, злих очей свекрухи. І весь час вона щось бурчала.

Знову розпочалося гуляння, музика, співи. Та молода до нас не виходила. Уже й додому час. Заходимо до приміщення. Сидять наша молода все в сльозах. А жених щось їсть. Напроти - рідні молоді, її сестра теж в сльозах. Ми мовч-

ки вийшли на вулицю.

Підійшла до нас якась молодичка і каже:

- Ой, не задрю я вашій молодій з такою свекрухою. Вона вже встигла сварку завести, бо вважає, що молода прийшла до неї пізно, і обрзилася. Вона її вже проганяла, кричала - я вас бачить не хочу, ви мене довго будете згадувати!

Подумалось - люди різні, наговорять казна-що. Поїхали ми з того весілля, навіть не попрощавшись із подручкою. Та

через рік тяжко захворіла наша подрутка. Що не робили, не допомагало. Горить, і годі. Відправили в столицю, але все марно. Ніхто й не сказав, що у неї була за хвороба. Уже немає нашої подружки, лишилися лише добрі згадки про неї.

Ми її зараз зустрічаємо ту свекруку. Бачимо її злі очі і здається, над її головою завжди висить щось чорне. І точно знаємо: ця жінка нікого не пожаліє і ні перед чим не зупиниться, якщо щось буде не по її...

Звертаємося до наших дівчат: якщо вам таке трапиться, кидайте все - і свекрух таких, і женихів. Можливо, цим самим збережете своє здоров'я, а то й життя. Подрутки.

**Реалії
світової
політики**

Що буде з планетою, з людьми після залпу тільки одного підводного човна? А таких човнів, як говорилось вище, - 14. А ще є трансконтинентальні ракети, літаки з ядерною зброєю...

**НАЙКРАЩА
СТРАТЕГІЯ -
СИЛА**

манцям таку суму, яку людський розум сприйняти просто не може - 5,5 більйонів доларів!

США володіють гігантським арсеналом сучасних засобів знищення. Пентагон має в своєму розпорядженні 550 трансконтинентальних ракет типу "земля-земля", 92 бомбардувальника, що несуть ядерну зброю, 14 підводних атомних суперчовнів та багато чого іншого. Такою приклад. Атомний підводний човен "Невада" несе на своєму борту 18 потужних атомних ракет, які разом мають таку силу, що дорівнює всім вибуховим зарядам Другої світової війни! А кожна ракета, зокрема, несе такий заряд, який відповідає 100 тисячам вибухівки. Це у сім разів більше, ніж атомна бомба, скинута американським льотчиком Полом Тіббетсом 8 серпня 1945 року на Хіросіму, яка вбила 100 тисяч чоловік... Утримання всього арсеналу щорічно забирало 35 млрд. доларів.

Та Пентагону цієї стратегічної аніцидуальної сили замало. Тому планується вдосконалення зброї масового знищення. Знову ж для прикладу візьмемо атомний підводний човен "Невада". Незабаром його буде переоснащено новими ракетами типу "Трайидент-П-Д5". Після переоснащення один ракетний залп "Невади" буде нести стільки вибухової сили, яка у сім разів перевищуватиме всю вибухову силу, використану в Другій світовій війні!

В нашій школі багато уваги приділяється правовому вихованню школярів. Найбільш поширеними формами правового виховання стали тижні правових знань, безпеки дорожнього руху, бесіди, виховні години по вивченню правил поведінки, статуту школи, брейрингів, конференцій, диспутів, зустрічі з працівниками правосохоронних органів.

Ось і наприкінці січня в школі пройшов тиждень правових знань. Щодня відбувався якийсь виховний захід. Це і тематичний огляд новин, і виховні години на тему "Що мені дає держава, чим я їй зобов'язаний?", а також вікторина "Чи знаєш ти свої права і обов'язки?" та читачка конференція на тему "Правовий статус людини і громадянина".

Змістовно пройшла зустріч з головою районного суду Ю.В. Рудиком, який розповів про кримінальну відповідальність за скоєння злочину, відповів на запитання учнів. Заключним акордом тижня правових знань став брейн-ринг між командами 9-А і 9-Б класів, який нікого не залишив байдужим. До того ж, цей захід супроводжувався не менш захоплюючими музичними паузами. Тож хочеться щиро подякувати за активну участь у підготовці та проведенні цього тижня учням восьмих-дев'ятих класів, а також вчителю історії та правознавства Н.І. Тамни.

С. ДОБРОВОЛЬСЬКА,
заступник директора з виховної роботи Зеленьківської СШ.

**ТИЖДЕНЬ
ПРАВОВИХ ЗНАНЬ**

До 2000-річчя Різдва Христового: церкви Миронівщини

ТУЛИНЦІ: два сторіччя церква служила людям

Село розташоване в ярах та балках обабіч невеликої безіменної річки, притоки Швелухи. Хати тулилися по ярах, попід горбами. Звідок, як свідчать перекази, походить і назва села: тули-тися, Тулинці. За реєстром 1622 року Тулинці належали до Канівського староства, в селі була церква. А наявність церкви — це підтвердження того, що село вже на той час було чималим.

В період руйни (1670-і — 1680-і роки) Тулинці теж були знищені, однак, як свідчать церковні архіви, уже в 1740 році в селі збудовано церкву на місці старої. Ось як записано в архівах колишнього мошанського (с. Мошни Черкаського району) деканату за 1789 рік: "...Когда выставлена первая церковь, никто не помнит; между тем старые люди, от которых слышали нынешние, утверждали, что здесь и перед руинами была какаля-то церковь, и по руинах была..."

Згадуються Тулинці і в період Колішанин 1768 року. Місцевий священик Крупа брав участь у боротьбі гайдамаків проти шляхти та уніатів.

Ота церква, що була збудована в 1740 році, чомусь служила недовго, бо вже в 1779 році була закладена нова — Різдва Пресвятої Богородиці. Це вона уціліла до наших днів, прослуживши Богові й людям 220 років. Побудована з дубового дерева, яке різали в лісі на схід від села. Навіть ні поблизу, ні далі від Тулинців старого лісу немає.

Стоїть храм серед села над річкою на високому залісненому пагорбі. Спочатку ця ново-збудована дерев'яна, на кам'яному фундаменті споруда, ніби складала-

ся з трьох частин: великого середнього восьмигранного зруба і таких же, але менших розміром, зі східної і західної сторін алтаря і бабинця. Винали споруду три верхи з одним заломом, завершували декоративними ліхтарями з главками і хрестами.

Уже в XIX ст. з західної сторони до бабинця прибудовано дзвіницю з шатровим восьмигранним завершенням. Це в лівій мірі порушило початкову гармонію форм.

Знадвору церква вертикально обшальована. Зсередини залишено чистий зруб, гарно складений із дубових пластин висотою до півметра при товщині стін біля 15 сантиметрів.

Бабинець спрямований в неф — центральну частину церкви — двоаркусним проїємом. На другому ярусі — хори. Поскільки простір бабинця і алтаря мало

розкриті до центру, то неф концентрує в собі все композиційне напруження церкви. М'який перехід від нижнього до верхнього створює враження безперешкодного стрімкого злету вгору. Таке відчуття виникає й посилюється, коли входять із тісного бабинця в широкий неф.

Храм зсередини пофарбований, з багатьма іконами, писаними на стінах. Настіній розпис досі збереглися на стінах верхнього восьмерика та сферичній стелі в нефі.

Знадвору художній ефект створює динаміка архітектурних форм, наростаючих до центру. Проглядається дивна гармонія ліній і пропорцій споруди, хоч що гармонію бачиш до речі й порушує шатровий верх дзвіниці.

Після революції церква ще діяла, та в 1931 році її закрили. Все ревізува-

ли, забрали, знищили. Споруда деякий час служила колгоспної коморою, а більше пустувала, без догляду руйнувалася.

В період окупації за дозволом німців церквені відправи відновилися. З десятирок років церква діяла і після війни. А потім, "з турботою про безпеку віруючих", церкву закрили, як стару, аварійну. Згодом згадали, що це "пам'ятка архітектури". Тоді виконком Миронівської районної ради 18 червня 1987 року приймає рішення №118 "Про стан охорони, збереження і використання пам'яток історії та культури, освоєння культурних споруд, знятих з реєстрації релігійних об'єктів", в якому записує:

"...4. Виконкомом Тулинської, Македівської, Шандрівської сільських Рад разом з правлінням колгоспів провести до 1 вересня 1987 року реконструкцію культових споруд з подальшим використанням під складські приміщення".

Тулинську церкву, як аварійну, не "реконструювали". Просто, на східних дверях великими літерами вивели: "СКЛАД". А поряд на стіні металеві дошки — "Пам'ятка архітектури XVIII ст. Охороняється законом".

В 1998 році малочисельна церковна громада — в селі 443 жителі — при посильній допомозі сільради та колгоспу провела внутрішній косметичний ремонт. Хоча роботи там багато — перекошуються стіни, зокрема у вітарі, впали дві главки, зруйноване перекриття.

А Тулинська церква, хоча на цьому наголосити, є одним із чи не найкращих зразків культурного здобуття Правобережної України. Щоб відновити, зберегти споруду в її первісному вигляді — потрібні не тільки будівельники, а в першу чергу, висококваліфіковані реставратори. А все це вимагає неабияких коштів...

Я дивлюся на церкву і думаю — ми завинили перед Богом, перед Храмом, перед народом. Коли ж ми повернемо наші борги?

Р. НЕСТЕРОВ.

ЩО МОЖЕ бути більш корисним і приємним заняттям у вільну годину, ніж знайомство з новою цікавою книгою? Коли ти поринаєш у вир пригод, передчуваючи наступне хвилююче спілкування з улюбленими героями. А що є найкращим подарунком? Звичайно, зі смаком підібрана книга. А з чого починається наш перший крок до знайомих книг? Кожен з нас починав з "Букваря" та дитячих казок.

Але як зорієнтуватися в тому розмаїтті книжкових розкладок, що заповнили вулиці міст? Як знайти ту книгу, яку варто прочитати?

Сподіваємось, що помічником в цьому може стати клуб любителів книги "Храм душі", який планується започаткувати на сторінках газети "Миронівський край". Це перша спроба об'єднати всіх читачів, залучити людей до книги, збудити в них потяг до знань, збагачення і розвитку духовної культури. Клуб "Храм душі" допоможе вам зорієнтуватися у бурхливому морі книжкових надходжень, у виборі і придбанні необхідної книги. Для цього будуть створені такі рубрики:

"Новинки з ринку" познайомлять вас з книжковими виданнями, які щойно вийшли з друку і з'явилися у продажу.

"До вашої бібліотеки" — рубрика запропонує найкращі книги вітчизняних та зарубіжних авторів, справжні світові бестселери, які стануть окрасою вашої бібліотеки.

"Пропонуємо свій шедевр" — це ваші твори доробки, вірші, оповідання, гуморески, новели. Якщо ви мрієте стати письменником, журналістом чи поетом — це рубрика для вас.

"Хотілося б дізнатися" — наші відповіді на ваші запитання, а також консультації та поради.

"Книжковий марафон" — це рейтинг популярності книг, лідери та аутсайди книжкового попиту. Це відображення нашої культури, нашого смаку.

"Ключ до знань" — огляд навчально-розвиваючої літератури як для дітей, так і для дорослих.

"Дайте познайомитися" — знайомство з відомими і невідомими авторами, письменниками, поетами та іншими талановитими людьми, цікавими фактами, невідомими історіями, невідомими сторінками з їх життя.

"Іпротека" запросить вас взяти участь у літературних вікторинах, конкурсах, інтелектуальних іграх з отриманим призовом від клубу.

Хочеться вірити, що створення клубу любителів книги допоможе повернути книгу широкому загалу, відродити її як невід'ємний елемент освіти і культури. Запрошуємо до співробітництва всіх, хто не байдужий до долі книги: працівників бібліотек, книжкових магазинів, читачів-книголюбів. З нетерпінням будемо чекати ваших листів, пропозицій, порад, які допоможуть здійснити цей задум. Бо справа того варта.

В. БЕВЗА.
м. Миронівка.

Вісті з шкіл

ПЕРЕДАЙМО НАЩАДКАМ НАШ СКАРБ — РІДНУ МОВУ

Активно проходить виховна робота у нашій школі під девізом "Передаймо нащадкам наш скарб — рідну мову".

Наприкінці, в грудні були проведені конкурси на кращі прозові та поетичні твори, присвячені Збройним Силам України. А ось 22 січня відбувся конкурс українських народних казок. Кожен із класів вибрав собі найбільш улюблену казку: 5 клас — "Колобок", 6 клас — "Ганнуса", 7 клас —

"Пан Коцький", а 8 клас — "Царівна-жаба".

Перше місце за оригінальне виконання казкової програми зайняли шестикласники. Особливо сподобались казкові персонажі у виконанні Людмили Бондарчук та Маргарити Семенко.

Друге місце дісталось учням 8 класу. Серед них відзначилися Ана Скориц та Ігор Карпенко. А третє місце розділили 5 та 7 класи. Також змістовно виступили п'ятикласники Ярослав Карпенко, Тетяна Солоня, Таїсія Кривов'яз, Ярослав Хоменко, Олександр Штефан та семикласники Олена Ленард і Руслан Бондарчук.

П. ОНУЧАК,
директор Владиславської НСШ.

НА ЕКСКУРСІЮ, ЯК НА УРОК

Днями учні 7-9 класів нашої школи побували на екскурсії в Миронівському автоагрегатному заводі. Для дев'ятикласників вона носила не лише ознайомлювальний характер, а й виявилась справжнім уроком. Бо потрібна була для закріплення знань по темі "Транспортний комплекс", яку діти нещодавно проходили. Спочатку інженер по охороні праці і техніки безпеки Т.І. Алексєєва провела з учнями змістовну бесіду, а потім наш екскурсовод, начальник техвідділу С.М. Великий в старому і

новому цехах заводу дохідливо ознайомив дітей з роботою підприємства. Учні побачили складне обладнання, на якому виготовляються деталі до вантажних автомобілів. Особливо їм сподобався автомобіль МАЗ, комплектуючі до якого надходять з Білорусії, а складання проводиться тут, на заводі. Ознайомилися учні і з вантажівкою "КРАЗ", деталі до якої тут теж виготовляють. По закінченню екскурсії діти винесли ширшу подяку керівництву автоагрегатного заводу, всім, хто сприяв проведенню цього цікавого уроку на виробництві.

С. КОРЧОВИЙ,
вчитель Юхнівської НСШ.

Щиро дякуємо!

Висловлюємо щиро вдячність голові правління АТ "Жовтень" Пиденку В.І., сільському голові Синявському В.П., працівникам бухгалтерії АТ "Жовтень", працівникам Олександрівської НСШ, рідним, сусідам, кумам, всім, хто допоміг нам матеріально і підтримав морально в тяжку годину — під час похорону нашої дорогої дружини, мами, бабусі Тарасенко Любові Трохимівни. Низький уклін вам, люди добрі. Нехай біда і горе обминають вас і ваших близьких.
Сім'я Тарасенків.

Учні 6-го класу Олександрівської НСШ висловлюють глибоке співчуття іскреному керівникові Тарасенку Юрію Миколайовичу з приводу тяжкої втрати — смерті матері Любові Трохимівни.

Колектив Олександрівської НСШ висловлює глибоке співчуття вчителю Тарасенку Юрію Миколайовичу з приводу тяжкої втрати — смерті матері Любові Трохимівни.

Редакція залишає за собою право виправляти мову, скорочувати матеріали і відбирати їх до друку. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. За точність викладених фактів відповідальність несе автор. Листування з читачами — на сторінках газети.

"МИРОНІВСЬКИЙ КРАЙ" — районна газета.
ЗАСНОВНИКИ: Миронівська районна Рада народних депутатів та трудовий колектив редакції газети.
Редактор В. ГЛУЩЕНКО.

256800, м. Миронівка
Київської області,
вул. Леніна, 48
Газета виходить
у вівторок і суботу.

ТЕЛЕФОНИ: редактор — 5-13-44; заступник редактора — 5-12-89; відповідальний секретар — 5-17-39; відділ соціально-економічний — 5-12-69; листів — 5-15-33; бухгалтерія — 5-11-93.
Регістраційне свідоцтво КІ № 21, видане 21 грудня 1993 року.

Акціонерне товариство "Миронівська друкарня" Київського управління по пресі. Адреса АТ "Миронівська друкарня": м. Миронівка Київської області, вул. Леніна, 48. Телефонні: 5-14-49; 5-21-97; 5-14-96. Зам.б/7. Индекс 619773. Друк офсетний. Обсяг і друкований аркуш. Тираж 6708.